

d ů v o d ů:

Dovolatelka založila žalobní nárok na předpisu §§ 154 a 1042 obč. zák. Podle §u 154 obč. zák., upadnou-li rodiče v nouzi, jsou děti povinny slušně je vyživovati. »Nouzí« podle tohoto předpisu jest vyrozumívati takový stav, když se postiženému nedostává z vlastních prostředků slušné výživy. Tak tento předpis vykládá i dovolatelka, připojujíc k tomu případně, že »nouze« podle §u 154 obč. zák. nevyžaduje, by rodiče neměli praničeho, s čímž dlužno souhlasiti, neboť i tehdy jde o »nouzi«, když mají tak málo, že to nepostačí na slušnou výživu, když nejsou s to, bez podpory svých dětí ukojiti nutné životní potřeby. Odvolací soud ovšem zjistil, že dovolatelčiny náklady na opatření stravy zemřelého otce žalovaných za dobu od září 1915 do polovice února 1923 činily včetně nájemného z pokoje nejméně 20.000 Kč, leč tato okolnost za ostatního stavu výsledků této rozepře při jejím rozsouzení nemůže přicházeti v úvahu, nýbrž pro tuto je rozhodujícím, zdali dovolatelka učinila za žalované náklad, který by ony po zákonu byly povinny samy učiniti s úmyslem, žalované tím zavázati, tedy v očekávání náhrady. Leč odvolací soud zjistil, a dovolacímu soudu nepřisluší přezkoumávati toto zjištění, že Tomáš H. měl tolik příjmů, že mu bylo možno, aby hradil náklady svého zaopatření u dovolatelky, a tvrdí-li tato opak, rozchází se s tímto zjištěním a tím již neprovádí podle čís. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněného důvodu dovolacího po zákonu.

Čís. 4706.

V tom, že byla uzavřena rukojemská smlouva bezprostředně před vyrovnáním, nelze ještě spatřovati poskytnutí výhody jednomu z věřitelů. Rukojmí nemůže se dovolávat částečného sprostění hlavního dlužníka nuceným narovnáním.

(Rozh. ze dne 18. února 1925, Rv I 90/25.)

. Žalovaný zaručil se dne 11. srpna 1921 za zápůjčky, jež žalobce poskytoval firmě F. a P. Dne 7. října 1921 bylo o jmění firmy F. a P. zahájeno vyrovnávací řízení. Žalobě o zaplacení zaručeného peníze bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolateli nelze dáti za pravdu, pokud spatřuje nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud odmítl použití předpisu §u 47 vyrovn. řádu. Dovolatel odůvodňuje svůj právní názor tvrzením, že žalobce v okamžiku, kdy mu vydal rukojemské prohlášení, věděl, že firma F. a P. jest v peněžitých nesnázích, že již usiluje o mimosoudní vyrovnání, a že když se toto nepodaří, že bude požádáno o soudní vyrovnání. Z toho odvozuje, že žalobcův nárok proti němu z rukojemství za jeho otce převzatého. směřující k tomu, by žalobce hlasoval pro vyrovnání, což

se skutečně stalo, jeví se býti neplatným zvláštním nadržováním, jelikož smlouva o rukojemství uzavřena byla bezprostředně před zahájením vyrovnávacího řízení. Odvolací soud však právem považoval právní poměr mezi stranami rozepře za samostatný, na právních osudech firmy F. a P. zcela neodvislý celek, a z toho správně usoudil, že věc soudního vyrovnání firmy nemá co činiti se žalobním nárokem. Dovolatelův rukojemský závazek týká se jenom stran rozepře a dlužno jej ve příčině jeho rozsahu posuzovati podle §§ 1353 a 1354 obč. zák. Podle tohoto (§ 1354) nepřislušejí rukojmímu námitky, které vylučují neb omezují jenom ručení hlavního dlužníka. Proto se nemůže rukojmí dovolávati částečného sprostění hlavního dlužníka, nastalého nuceným narovnáním. Vždyť je právě hlavním účelem rukojemství ochrániti věřitele před platební neschopností hlavního dlužníka, což soud první stolice správně vystihl poukazem k Šu 48 vyrovn. řádu a což odvolací soud právem schválil.

Čís. 4707.

Jde-li v pravdě o nárok peněžitý, nepřesahující 2.000 Kč, není odvolací soud oprávněn, oceniti předmět sporu nad 2.000 Kč.

Jde o nárok peněžitý, nepřesahující 2.000 Kč, bylo-li se domáháno na zaměstnavateli, by srážel zaměstnanci mzdu ku vydobytí pohledávky, nepřesahující 2.000 Kč.

(Rozh. ze dne 18. února 1925, Rv I 160/25.)

Žalobce domáhal se žalobou na poddlužníku, by srážel dlužníku ode dne doručení exekučního usnesení, jímž byla zabavena pohledávka dlužníkovu proti poddlužníku ku vydobytí pohledávky žalobcovy 1250 Kč, měsíčně 50 Kč, pokud se týče peněz, ježž uzná soud za zabavitelný. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud potvrdil napadený rozsudek a ocenil předmět sporu přes 2.000 Kč. Nejvyšší soud dovolání odmítl.

Důvody:

Podle Šu 502 odstavec třetí c. ř. s. v doslovu čl. IV. zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. není dopuštěno dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu, když sporný předmět, o němž rozhodl odvolací soud, na penězích nebo peněžité hodnotě nepřevyšuje 2000 Kč. Podle Šu 500 odstavec třetí c. ř. s., potvrdí-li odvolací soud rozsudek první stolice, a nepozůstává-li předmět sporu, o němž odvolací soud rozhodne, výhradně z peněžní sumy, má vyhotovení rozsudku uvést hodnotu předmětu sporu. Tomu není tak v tomto případě, neboť v něm předmět sporu pozůstává výhradně z peněžní sumy. Je totiž žalováno, by byl žalovaný uznán povinným, aby podle exekučního usnesení ze dne 2. května 1924 srážel Klementu A-ovi ode dne doručení exekučního usnesení po dobu zaměstnání Klementa A-a měsíčně 50 Kč, pokud se